

U/345 "Czarna droga na Lybiv - igchemna
 z 6 mi lat mego zycia" -

WELYNELQ
 dnia 19.11.78
 W. Ziembka 676

Jak formy grezesociowe nakazuje, na ~~wstępie~~
 tego listu pisanego do "Wspolu ze Spolicnym Stowa-
 -wyprekiem Proroczymym, "Stopka" - musz, ni, Jmedo-
 -dawic, by moe zwrócyc się z pisanego brótkiego pamietnika
 p. t. "Wschodnie lony Polakow" od roku 1940 do 1946 na
 Oberyjnie w Z. S. S. R. - Pobyt 6 letni na Lybivie. -
 Jestem bratowa Prokora maam 74 lat - jitem emerytowa,
 naukowca - wrocę przez 25 lat. -

Napad Niemców Hitlerowickich na nasz kraj w dniu
 1 września 1939 r. - to powrót wielkiej tragedii naszego
 Narodu. - Wszyscy wiedzieliśmy, że musimy bronić naszej
 Ojczyzny, - że trzeba dla Niej stojić nie jedna, opierając się to
 najwęższemu, - bo z własnego zycia. - I ja jako jedna z wielu
 - wielu żon młodych - musiałam się rozstać z mężem,
 który porzucił spóźni swój pistolet obowiazek - bronić
 Ojczyzny. - Był to dla mnie kros, - bo nie długo zyciśmy
 razem - zaledwie 3 lata. - Zostadam z podłoga wojny
 ciwercy. - Zagnaję mscia obój milioimy nadzieję, że mój
 wroci szczęśliwie po skończeniu wojny. - Los straszyd
 inarej. - To namy kłose, długo czekałam na jego powrót.
 Zauważyłam się, że nada dzień wroci - jak wracalo wielu
 narzych żołnierzy. - Niestety, - zamiast niego - otrzymałam
 1 ma, kartkę z dnia 29. X. 1939 r. z obozu w Starobielsku,
 (poczt. skrz. № 15.) która, trzymam do dziś, jako najdroższą
 pamiatkę. - Druga, o podobny treści, otrzymałam również
 ze Starobieliska z dnia 22. XII. 1939 r. -

1939
 Później po zakończeniu wojny (1939) mój Bronisław - oficer
 rezerwy, został zwołany z niewoli niemieckiej, i wrócił
 do domu, - do miasta Czortkowa woj. Ternopol, - gdzie
 również mieszkał. - Niestety nie dowiedzieliśmy. - Na prawej
 granicy Niemiecko - Rosyjskiej został aresztowany, -
 i wywieziony do obozu w Starobielsku. - Od tego momentu
 zaczęła się moja - moich rozpaczy - i malenkiej ciwercy -
 - igchemna. - Gdyż z okdamarui że jady do mscia,
 wywiezili mię na Lybiv. - Wywóz mój był 14 kwietnia

1940 roku. - Natomiast imię mego męża Bronisława
Prokora ur. w 1905 r. syn Dawyda, - nastąpił 17 kwietnia
w Katyniu (rel. O.P.) - jak podaje autor w swojej książce
J. H. Zawodny - a przetłumaczona przez Lesława Kulawę
o tytule „Imię w lesie” - Opracował ją Adam Morzyński.
Na str. 312 jest narzeka mego męża. - - -

Mój pobyt wraz ze starszymi Rodzicami, matką 55 letnią -
ojcem 69 lat, - i dźwiękiem pobłora rocznym był w Karachonie
w sołchowie „Pierwanka” woj. „Nowa Ziemia”. - Tam
pracowałam ciężko, - na budowie - na roli - sama jedna
dając i trojgrom obciążeni; otrzymanie. - Wypęd z lepi-
nki Karachonij nastąpił po zwolnieniu arestowania
do miasta Semipalatynska. - Tam szukałam pracy według
swego zawodu w szkolnictwie. - Nie znalazłam. - Zaangażowałam
pracować w fabryce p. t. „Chłopko - Pradylna fabryka
z Podstawy”. - Robiłam w waty nici. - Oprócz tego gdy wybu-
-chła wojna Radziecko - Niemiecka, robidam dla wojska
radzieckiego na front - rękawice i skarpetki na chłostach
z powrojem wędny; - by mi marło wojsko z zimna na froncie.
- Skłerałam do takiego artelu u dyr. Noskova, - który
wrócił z frontu jako nievalida. - Oprócz tych robot
wymienionych, pracowałam przy wykopaniu torfu
z leśie - jako zapas paliwa na zimę - przy strażnicy
komarów, na tej bagnistej ziemi. - Las w zimie przy
silnych mrozach dochodzących do 48-50° wypróbowybałam
bręgi rzeki „Tetyru”. - W mieście „Ustka mi nogorku”
pracowałam przy budowie barin; bami; - dźwigając na
nowiśkach cegły, - cement - zaprawę i. t. p. - Na wiosnę
sądzidam ziemniaki na stepach piaskowych Semipa-
-latynska gadymi rękami - góry iadnych przyrządów
ogrodniczych mi było. - - - Przy tak ciężkim wyoidku
fizycznym - zabamami nie psychicznym - i mi odrywanu
- traciło się zdrowie. - Przyjęły choroby, jedna po drugiej:
lepidemia tyfusu i czerwotki - Nowiś ludri. - Matka
mi chorowała na tyfus brzusny i malarię arja tycka,
- pórka na czerwotkę i raka rlatyng; - a ojciec mając
epilepsję, - zmarł mi w 42 roku 11 kwietnia w Semipala-
-tynsku. - Posaclam akt zgonu; / - . Ja na na wittobzdac
zawiorbam bez trumny zwdobi na cementarz i wykoparoy

zame, w piasku pochowałam Iso. -
 Pod koniec 6. cio letniego pobytu na Litywie, po zakończeniu
 wojny „Rządniczo-Niemieckiej” - ku wielkiej radości,
 powstał o „Lemipadatyński” Komitet Polki, który ogłosił
 nam fakt o „Repatriacji Polaków” - Byłam pierwszą
 zapisaną, jako rodzina wojskowa na wyjazd do Polki
 na „Ziemi Ubryskane” - W tym czasie zmarł kolega Młody
 Kłereklik major armii, Andrzeja „Przyjadł mi do” Komitetu
 Polkiego „na rzecz porucznika „Regimier” dokumenty, na
 wyjazd do Anglii - gdzie miał się mój matka i córka
 zapisać. - Lecz stało się inaczej, - na moje papierozy
 wysłał p. porucznik „Regimier” swoją rodzinę, - która Słuch
 podpisała, wsta by z data, - które ja je nie posiadałam.
 - Jak mi później było wiadomo, na granicy został ów
 porucznik rozstrzelany. - -

Dnia 28 maja 1946 roku wróciłam do Polki, z proro
 Aronowym Kłereklikiem, odnalazłam swoje rodzinę i rodzinę moją.
 Lecz tam pracowałam z kartami, szybko. - Matka do roku
 chorowała na malarię - a ja zdrowia do dziś nie mogę odzyskać.
 - Apel od Państwa z Redakcji jest taki, że proszę ta,
 czyli mój pamiętnik, pisać w skrócie, - wosi być
 wzbogacony dokumentami - listami - fotografiami. -
 Oczywiście jak wspomnieliśmy wyżej, - posiadłam 2 kartki
 poortówki od mego z Ławobitka, - dokument o repatriacji
 Polaków - oraz akt egon ojca mego. - Wzięto to trzymam jako
 talizman, dla moich dwóch wnuków, jakich posiadam.

Kocham się z głębokim szacunkiem
 Brenda Prokora
 43-300 Pielko-Białe
 ul. Brechawa 20.